

konu byl povinen pečovati, co jim tím ušlo, má na mysli jen škodu majetkovou, újmy majetkoprávní a nemůže proto žalobkyně svůj nárok na náhradu za duševní útrapy a smutek opírat ani o toto ustanovení. Rovněž nedůvodným je nárok na měsíční důchod a poukazuje se v tomto ohledu na odůvodnění napadeného rozsudku. První soud přihlížel správně k tomu, že dle Šu 141 obč. zák. je především otcovou povinností, pečovati o výživu a ostatní hmotné potřeby dítěte, že žalobkyně ani netvrdila, že otec její nebyl s to, povinnosti té dostáti, a že proto musila matka nésti zcela nebo z části výlohy ty. Vývody, že žalobkyně musí se nyní uskrovniti proto, že dříve matka vedla domácnost a obstarávala domácí práce, kdežto nyní musí otec za práce ty platiti cizím lidem, což vyčerpává do značné míry jeho příjmy, z nichž jinak by mohla býti část uložena pro žalobkyni na výbavu a věno, pozbývají podkladu nespornou okolností, že se otec žalobkyně znovu oženil. Nelze proto tvrditi, že bude nutno, by žalobkyně, až dospěje, vedla otcí domácnost, a že proto nebude se moci věnovati studiím a přípravě pro lepší budoucnost. K vývodům odvolatelky je podotknouti, že v tomto ohledu mohlo by se přihlížeti jen k nynějším skutečným poměrům a nikoli počítati s možnostmi ležícími v daleké, nejisté budoucnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, poukávav k důvodům nižších soudů.

Čís. 2378.

Závazek, živiti a šatiti někoho až do jeho smrti, není závazkem neurčitým.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, Rv I 999/22.)

Žalobě sestry proti bratrovi na plnění výživného procesní soud prvního stupně co do důvodu vyhověl, zjistiv, že žalovaný se ústně zavázal živiti a šatiti žalobkyni až do její smrti za to, že vzdala se zúročení svého podílu, nepřistoupiv na obranu žalovaného, že tu jde o darování, vyžadující notářského spisu. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil mezitímní rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s. jest oprávněný. Odvolací soud má za to, že úmluva stran, podle které se žalovaný zavázal, že bude žalobkyni za úroky kapitálu, který bude pro ni na usedlosti zajištěn, do smrti živiti a šatiti, jest neurčitá, poněvadž prý neurčuje, v čem má spočívatí živění žalobkyně, jakého druhu má býti, a nestanoví, kdy a jaké šatstvo a v jaké ceně jí má žalovaný poskytovat. Avšak procesní soud omezil jednání na právní důvod zažalovaného nároku a jen o něm rozhodl mezitímním rozsudkem. To, co odvolací soud požaduje pro určitost a platnost smlouvy, netýká se právního důvodu, nýbrž rozsahu, tedy výše nároku, o němž v tomto období sporu rozhodovati nelze. Závazek, poskytovatí někomu výživu a ošacení do jeho smrti, není nijak neurčitý; jest vytčen majetkovými místními a rodinnými poměry stran. Bude věcí

dalšího jednání, by veškeré tyto pro objem nároků žalobkyně a závazku žalovaného důležité okolnosti byly náležitě vyšetřeny a zjištěny. Teprve na základě nich bude lze také posouditi, zda a pokud nároky žalobkyně přesahují smluvní povinnost žalovaného. Prozatím jest zjištěno, že nárok žalobkyně na výživu a šacení jest úmluvou odůvodněn a byl proto obnoven rozsudek první stolice.

Čís. 2379.

Manželka (obchodnice) neručí z obchodů, nesouvisejících s jejím obchodem, jež provozoval její manžel na svou pěst.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, Rv I 1142/22.)

Žalovaná ohlásila roku 1914 povoznickou živnost a převzala zasilatelský závod, jež před tím provozoval její manžel Gustav Sch. Žalobkyně obchodovala kompenzačním uhlím a kupovala je od Gustava Sch-a, jenž jím obchodoval na vlastní pěst. Zaplacení pohledávek z tohoto obchodního spojení domáhala se žalobkyně na žalované. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud jí vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Odvolací soud posoudil věc nesprávně po stránce právní, maje za to, že žalovaná ručí žalující straně za obchody s uhlím, jež její manžel v jejím obchodu ujednal a jichž se sama účastnila na venek prokázaným způsobem. Názor tento byl by správným, kdyby skutečně šlo o obchody, náležející k provozu obchodní živnosti žalované strany. Toho však nebylo. Podle zjištění, převzatých odvolacím soudem, ohlásila žalovaná roku 1914 povoznickou živnost a převzala zasilatelský závod, provozovaný před tím jejím manželem Gustavem Sch-em. Žalující strana zavedla si obchod s kompenzačním uhlím, by mohla uspokojiti své odběratele, a kupovala je od Gustava Sch-a, jenž obchodoval s tímto uhlím na vlastní pěst. Za tím účelem poskytovala Gustavu Sch-ovi zálohy na kupní cenu za toto uhlí, považujíc ho mylně za majetníka povoznického a zasilatelského závodu, náležejícího ve skutečnosti žalované straně. K provozu tohoto závodu nenáležel obchod s kompenzačním uhlím. Žalující strana neměla příčiny, považovati Gustava Sch-a za výrobce, t. j. vlastníka dolů nebo za obchodníka s uhlím. Poskytující mu zálohy na uhlí věděla dobře, že Sch. musí nakoupiti předměty potřeby a vyměnit je za uhlí, a že ani tato činnost nenáleží k provozu povoznické živnosti nebo zasilatelského závodu. V každém případě bylo žalující straně, jež s Sch-em podle skutkových zjištění jednala osobně v jeho bydlišti, známo, že tato činnost Gustava Sch-a nemá nic společného s provozem povoznického a zasilatelského závodu, a že jedná s ním ne jako s majitelem tohoto závodu, nýbrž jako s obchodníkem s kompenzačním uhlím. V tomto směru uplatňuje žalující strana vůči žalované nárok, příslušející jí z důvodu §§ 879 a 1435 obč. zák.